

Fata din fața vitrinei

Era o zi oarecare, cerul era nici însorit, nici înnorat, era mai degrabă gri, iar aerul dintre cer și pământ părea tot gri. O fetiță care crescuse, nici nu mai știa când sau cum, dar hainele o dădeau de gol, căci erau ale unei tinere domnișoare, stătea în fața unei vitrine. Numele ei era Magdalena.

În ton cu ziua, sau poate că așa se îmbrăca mereu, Magdalena avea o bască pe cap, lăsată puțin într-o parte, ce cochetărie ☺, și un pardesiu care era puțin mai scurt decât fusta dreaptă care îi ajungea un pic sub genunchi. Pantofii erau deschiși și aveau un toc foarte mic care o făceau să se simtă foarte bine. Îi plăceau hainele ei, îi plăcea să fie văzută îmbrăcată așa și se simțea încrezătoare și relaxată.

Geamul vitrinei în fața căreia stătea era lat, galben în stânga, portocaliu în dreapta, iar partea din mijloc, foarte lată - trebuia să facă mai mulți pași până să ajungă dintr-o parte în alta a vitrinei - era de un verde albastrui perfect curat.

La început nu vedea nimic prin geam dar apoi încet, încet a început să deslușească ce era dincolo de vitrină și a văzut că pe peretele opus geamului se aflau câteva rafturi cu o mulțime de obiecte mici cât un deget. Erau acolo oameni care dansau, inimi de diferite dimensiuni, jucării, camere întregi cu mese, paturi, scaune, dulapuri, uși, borcane cu ceaiuri și alte minuni, un univers întreg se odihnea pe rafturile acelea.

Pe măsură ce observa rafturile și ceea ce se afla pe ele Magdalena s-a întrebat cum poate ajunge să vadă obiectele de aproape? Dar nu putea ajunge la ceea ce era dincolo de vitrină pentru că nu era nici o ușă. Dintr-o dată a simțit o supărare atât de puternică încât s-a împrăștiat într-un singur moment în tot corpul ei. Capul, mâinile, trunchiul, picioarele, toate erau încordate, pumnii erau atât de strânși încât își schimbaseră culoarea - în interiorul ei era o furtună mocnită.

Cum stătea ea așa încordată inima i-a plecat din piept și a plutit câteva secunde în aer, în fața ei, puțin deasupra ochilor și, ca prin minune, i-a amintit că poate să respire adânc, după care s-a întors cuminte la locul ei. Aerul i-a umplut plămâni, apoi a ieșit afară, încet, încet, după care a inspirat și a expirat din nou. Pe măsură ce aerul intra și ieșea din corpul ei, acesta s-a umplut de o liniște și mai plăcută decât cea de dinainte căci acum se bucura de vederea miniaturilor, chiar dacă erau departe. Și, ce să vezi, cum stătea ea relaxată și liniștită, a închis ochii pentru un moment iar când i-a deschis a observat că din vitrină se decupase ca prin minune o bucată de mărimea unei uși care se deschisese înaintea ei.

